

ת"פ 40052/01/17 - מדינת ישראל נגד קרן מסדה כהן שלי, אביעד שלי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 40052-01-17 מדינת ישראל נ' כהן שלי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרה מאירי
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד דן טוניק ורינת
אילון

המאשימה

נגד

1. קרן מסדה כהן שלי
2. אביעד שלי ע"י ב"כ עו"ד אלעד שרון

הנאשמים

גזר דין

א. הרקע

1. ביום 1.5.18, במועד שנקבע לעדויות ההגנה לאחר שתמה פרשת המאשימה, הורשעו הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום, בהעסקת העובדת הזרה, בעלת דרכון גאורגי, לא אזרחית ולא תושבת ישראל MINOSYAN DIANA ("העובדת") בעבודות משק בית ונקיון בביתם ובלא היתר כדין, 4 חודשים לפחות טרם 17.3.16, בלי שהסדירו לה ביטוח רפואי כדין.

בהתאם נקבע לטיעוני הצדדים לעונש ליום 29.5.18.

2. **המאשימה** טענה כי נקבע בפסיקה שעסקינן בעבירה שהמניע לה הוא כלכלי וע"מ שהאכיפה תהא אפקטיבית עליה להיות משולבת בסנקציה כספית משמעותית. לאור תיקון 15 לחוק עובדים זרים הקנס המינימלי הוא כפל הקנס המינהלי, לו הוטל. לפיכך, עונש המינימום הוא 20,000 ₪ ובאשר לביטוח הרפואי עונש המינימום הוא 5,000 ₪.

לאור סעיף 5 לחוק למניעת הסתננות, מתחם הענישה לעבירה של העסקה שלא כדין ינוע בין 23,000 ₪ ל-66,000 ₪ ולעבירה של אי ביטוח רפואי 5,000 ₪ עד 12,000 ₪, לכל נאשם בנפרד, בענישה נפרדת. בהתחשב בכך שעסקינן במסתננת שנכנסה לישראל שלא כדין, בהעסקה שלא כדין, 4 חודשים לפחות, כשכתב האישום הוגש ללא שיהיו ומנגד, לנאשמים אין עבר פלילי, עתרה להשית על כ"א מהנאשמים קנס של 30,000 ₪, בגין העסקה שלא כדין וסך של 7,000 ₪, בגין אי ביצוע ביטוח רפואי.

כן עתרה לחיוב הנאשמים לחתום על התחייבות להמנע מביצוע עבירה, כעבירות בהן הורשעו, ל-3 שנים, שאם

לא כן יושת עליהם בנוסף קנס בסך 50,000 ₪.

המאשימה השאירה לשק"ד ביה"ד פריסת התשלומים.

הנאשמים טענו כי הטענות לענין מסתננים וכפל קנס שייכות לקנס שיושת על אזרח, כשבעניינו, לא הושת קנס אלא הוגש כתב אישום.

סעיף 14 לחוק עבירות מנהליות קובע כי הקנס הפלילי לא יהיה נמוך מהקנס המנהלי בהתקיים 2 תנאים: כשמדובר בעונש יחיד וכשמדובר בהליך פלילי בעקבות בקשה להשפט. אלא שבעניינו, מדובר בכתב אישום יזום.

ההנחייה הכללית בפסיקת ביה"ד הארצי היא שהקנס לא יפחת מכפל הקנס המנהלי, בכפוף לשק"ד ביה"ד ובהתאם לנסיבות.

בעניינו, לנאשמים אין עבר פלילי, הנאשם שירת בצבא, עשה מילואים והנאשמת נורמטיבית לחלוטין. לא נחקרו, הודו במיוחס להם וחסכו זמן שיפוטי יקר ערך למאשימה ולביה"ד.

רוב רובם של הנאשמים בעבירות במשקי בית היסוד הנפשי הוא עצימת עיניים יותר מאשר כוונה פלילית. לו ידעו הנאשמים את כל ההשלכות לא היו עושים זאת. מדובר בעצימת עיניים לכל היותר; מדובר בהעסקה שלא במסגרת משלח יד ולכן זה 5,000 ₪ לכל עבירה.

הנאשמים טענו לאחידות הענישה תוך שהפנו לקביעות בהליכים שונים [42798-02-15 שם נפסקו 13,000 ₪ במשותף בתקופת העסקה של 5 חודשים, כשנקבע בערעור כי אין ענישה במשותף; 15504/15 - 4 שנים 18,000 ₪ ולנאשם 2 12,000 ₪ ובגין ביטוח 8,000 ₪ ו-6,000 ₪ לנאשם השני; 55416-04-15, העסקה שנה, במשותף 18,000 ₪; 8230-01-17 העסקה שנה 17,000 ₪ לכ"א; 21578-01-15 2 ארועי העסקה 25,000 ₪ לכל נאשם, ביה"ד הארצי]. בהתאם יש להתאים לעניינו לקנס של בערך 13,000 ₪. כך עתרו להטיל על כל נאשם 7,000 ₪, שזה כפי 1.5 מהקנס המנהלי ואותו סכום בגין עבירת הביטוח.

יש לקחת בערבון מוגבל הפניות המאשימה להוראות הדין, משאין מחייבות, לאור הנסיבות, במקרה דנא.

עוד עתרו הנאשמים לפרוס כל ענישה ל-10 תשלומים, משמדובר במשק בית שמנהלים הנאשמים, המגדלים 4 ילדים ומדובר בסכומים לא מבוטלים.

ב. אין חולק כי עפ"י ההלכה אין לגזור דינם של הנאשמים כ"יחידה כלכלית אחת", אלא מתחם הענישה חל בנפרד על כ"א מהנאשמים.

עוד יש להבהיר כי תיקון 15 לחוק עו"ז חל גם חל, גם במצב של כתבי אישום יזומים (ר' מד"י נ' אפנגר, 21578-01-15; שם, סעיף 6, סעיף 16), קרי: עונש המינימום להעסקת עו"ז ללא היתר הוא, כבסיס, כפל הקנס המנהלי.

אוסף ואצין כי בכך מושגת התכלית של חוק עבירות מנהליות (הן למקרה בו הוטל קנס מינהלי והנקנס ביקש להשפט, והן במקרה של כתב אישום יזום, בהנתן החיובים שעל המאשימה, לנסיבות הגשתו. אין חולק כי עסקינן בעבירה שלא במסגרת משלח יד - ובהתאם, עתרה המאשימה למתחם ענישה שבהתאם לחוק, הקובע קנס מופחת מול מעסיק במשלח יד).

עוד ראוי לציין כי בענין אפגנר מדגיש ביה"ד הארצי את החומרה של הענישה בעבירה בדבר העדר ביטוח רפואי, עפ"נ העבירה של העסקה ללא היתר (שם, סעיף 19).

בעניינו, מתחם הענישה שטענה לו המאשימה לעבירה של העסקה ללא היתר נע בין 23,000 ₪ ל-66,000 ₪ ובגין העבירה של העדר ביטוח רפואי בין 5,000 ₪ ל-12,000 ₪.

עוד אין לשכוח כי הנאשמים כפרו באישומים, כי נשמעו בפני ראיות המאשימה, ורק בישיבה שנקבעה לראיות הנאשמים, בפועל חזרו מהם הנאשמים מכפירתם והודו בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום - והכל בשונה מגזרי הדין אליהם הפנו הנאשמים.

ג. לאחר ששקלתי כל הנסיבות האמורות אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם בגין העבירה של העסקה שלא כדין הוא כטענת המאשימה; באשר לעבירת העדר ביטוח, מתחם הענישה שטענה לו המאשימה נמוך מהמתחם המסתבר מקביעת ביה"ד הארצי בענין אפגנר, כאמור בתיקון 3 לחוק. עם זאת, לא אחרוג מהמתחם שטענה לו.

לאור כל האמור ולאחר ששקלתי מכלול הנסיבות שבפני אני גוזרת על כ"א מהנאשמים את הסך של 24,000 ₪ בגין העבירה של העסקה שלא כדין ואת הסך של 6,000 ₪ בגין העבירה של העדר ביטוח רפואי.

הקנס שהושת על כ"א מהנאשמים ישולם ב-10 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מ-8.9.18.

כן יחתום כ"א מהנאשמים, במזכירות ביה"ד, על התחייבות שלא לבצע עבירה כעבירות שבכתב האישום, למשך 3 שנים, אחרת יחוייבו בקנס המכסימלי לאותה עבירה.

הנאשמים יחתמו על ההתחייבות האמורה ויקבלו שוברי תשלום במזכירות ביה"ד בתוך 15 יום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ח, 12 יולי 2018, בהעדר הצדדים.

ק: מירי ק.